

til at dreje sig om Overgangstiden, og det vil ikke være uoverkommeligt, og det vil sandelig ikke faaledes, som det ærede Medlem fra Stege (Bojfen) var nervøs over, lægge en urimelig Magt i Ministerens Haand. Snarere vil jeg kunne indrømme, at der var noget i den Indvending, som Ministeren gjorde, at man gav Kommunerne alt for meget at sige her, navnlig da de, som jeg indrømmer, ikke ere pekuniært interesserede i at være strænge. Netop fordi Forholdet er det, fordi Kommunerne, som komme til at afgøre Spørgsmaalet i de allerfleste praktiske Tilfælde, ville snarere have Tilbøjelighed til at være milde end strænge, var det umuligt — vi Forslagsstillere have ikke fkonnet rettere — at give Afgørelsen udelukkende i Kommunernes Haand. Der maatte i den Henseende være en Begrænsning, og den kunde ikke findes andetsteds end hos Anstalten og tilsidst hos Indenrigsministeren, som har den Interesse i denne Sag, at Pengene skulle flaa til en Interesse, som vi paa ingen Maade kunne sætte os ud over, da det ogsaa er Forudsætningen for hele vort Forslag.

Den ærede Ministers væsentligste Indvending drejede sig om Livrentetegningen. Han mente ikke, vi vilde faa Penge nok dertil. Nej, ganske vist, naar han selv tager Pengene og bruger dem til Honorarer til Anstaltens Tillidsmænd, bliver der ingen tilbage, men vi havde ikke tænkt, at det skal gaa saa rundt til med disse Penge. Vi havde tænkt os, at det i de allerfleste Tilfælde vilde være muligt for Ministeren at finde Tillidsmænd omkring i Kommunerne, som vilde anse det for en Ære at udføre dette Hverv og bidrage til denne Lovs Gennemførelse. Vi troede, at det i de allerfleste Tilfælde ikke vilde være vanskeligt, men at der ganske vist ved Siden deraf kunde være visse Kommuner, navnlig Landkommuner, for hvilke det vilde blive vanskeligt at faa Mænd til frivillig at gøre dette Arbejde, og der havde vi tænkt paa Honorarer, men ikke paa Honorarer saa store, som Ministeren nævnte, ikke nær noget som 100 Kr. til den enkelte. Det Arbejde, der i disse Tilfælde bliver Tale om, er ikke noget meget betydeligt Arbejde. Deri tager ærede Medlemmer fejl. Det vil ikke for den enkelte Landkommune være noget stort Antal, hvis Stilling der bliver Tale om at undersøge, og det vil være Spørgsmaal, som ethvert Medlem af Udvalget i Forvejen er fuldstændig paa det rene med og fuldstændig kender af personlig Erfaring. Naar vi altsaa ikke bruge Pengene paa den Maade, som Ministeren har villet, men som vi ikke have tænkt paa, bliver der 150,000 til denne An-

vendelse og 150,000 her, hvor der er Tale om Halvdelen, vil i Virkeligheden sige 300,000. Naar man nu betænker, at alle de Livrenter, under alle Former og for alle velstaaende her i Landet, der ere tegnede, ikke ere mere end 1,800,000, saa tror jeg, at 300,000 Kr., som der her er Tale om for de ubemidlede, er en ikke ganske ringe Sum. Jeg tror, det vil blive tilstrækkeligt, men for en Sikkerheds Skyld og for paa alle Maader at have vore Hænder frie paa dette Punkt have vi, hvad den højtærede Minister synes at have overset, hjulpet paa denne Sag ved en anden Bestemmelse. Vi have foreslaaet, at denne Lov ikke skal træde i Kraft førend 3 Maaneder efter, at Staten er begyndt at virke. Derved vil der komme $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ind i Fonden, som den højtærede Indenrigsminister ikke har andet Brug for end til dermed at supplere Tilskuddet til Livrenten, hvis et saadant behøves, og at dette ikke er en ganske ringe Støtte, maa navnlig den højtærede Indenrigsminister indrømme, som har forelagt en Alderdomsforsørgelseslov her i Tinget, hvis hele Tilskud var 2 Mill. Kr. Naar vi nu give $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. foruden de 100—150,000 Kroner aarlig, som vi have foreslaaet, tror jeg, at det er et Beløb, som fuldt ud vil fyldestgøre de Krav, der blive stillede, men jeg skal tilføje, at Spørgsmaalet om Livrente jo er et Bipunkt i dette Forslag, det er underordnet. Det, der er Hovedsagen, er Understøttelsen, og jeg vil gaa saa vidt, at jeg vil sige, at hvis den højtærede Minister vil enes med mig om Understøttelsen, skal jeg være villig til at enes med ham om Livrenten.

Men nu kommer jeg til den Hovedindvending, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte; thi de øvrige Bemærkninger anser jeg ikke for at være mere indgaaende, end at de ved en Forhandling ville kunne jævnes; det vil ikke være nogen Hindring.

Den principielle Indvending, som Indenrigsministeren har anført, er den, at han ikke vil modtage en Alderdomsforsørgelse, som ikke hviler paa Princippet om Hjælp til Selvhjælp, og ogsaa paa dette Punkt har den højtærede Minister udtalt sig som Ordfører for alle sine Meningsfæller, og vi have hørt den samme Udtalelse nu af et andet æret Medlem her i Tinget, det ærede Medlem, som talte før. Det er et Principspørgsmaal og er ogsaa for Forslagsstillernes Bedkommende et Hovedspørgsmaal, men jeg tror, at paa dette Omraade er Princippet om Hjælp til Selvhjælp ikke andet end Ord; jeg tror ikke, der ligger nogen Virkelighed dert, og endnu mindre anerkender jeg, at der